

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju wyrokiem z dnia 23 marca 2015r., sygn. akt II K 116/09, uznał oskarżonego Z. T. za winnego tego, że w okresie od 07 października 2002 roku do 09 listopada 2007 roku w J. ukrywał dokument w postaci prawa jazdy kat. (...) nr (...), którym nie miał prawa rozporządzać, tj. przestępstwa z art. 276 kk i za to na podstawie art. 276 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uniewinnił oskarżonego Z. T. od zarzutu, że:

- w okresie od 01 grudnia 2007 roku do 21 grudnia 2007 roku w J. działając czynem ciągłym przywłaszczył powierzone mu z tytułu doręczonych przesyłek pieniądze w kwocie 12.093,24 złotych na szkodę P. N., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 29 września 2006 roku sygn. akt II K 204/06 na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 05 kwietnia 2006 roku sygn. akt II K 231/05 za czyn z art. 286 § 1 kk i wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 24 marca 2003 roku sygn. akt III K 228/01 za czyn z art. 286 § 1 kk i art. 284 § 2 kk, którą odbywał w okresie od 05 marca 2000 roku do 22 marca 2006 roku i od 11 maja 2006 roku do 24 kwietnia 2007 roku, **tj. przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;**
- w okresie od 07 stycznia 2008 roku do 24 stycznia 2008 roku w J. działając czynem ciągłym używając groźby pozbawienia życia T. N. działał w celu wywarcia wpływu na świadka P. N., **tj. przestępstwa z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk;**
- w okresie od 07 stycznia 2008 roku do 24 stycznia 2008 roku w J. działając czynem ciągłym używając groźby pozbawienia życia działał w celu wywarcia wpływu na świadka P. N., **tj. przestępstwa z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk.**

Nadto Sąd uznał oskarżonego Z. T. za winnego tego, że:

- w okresie od 10 marca 2006 roku do 28 kwietnia 2008 roku w J. działając czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracowników Przedsiębiorstwa Usługowo Handlowego (...) S.A. w P. co do niszczenia należności za pobrany towar doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci sprzętu komputerowego wartości 97.254,62 zł na szkodę w/w pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia, **tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;**
- w okresie od 09.05.2008 roku do 05.06.2008 roku w J. prowadząc działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Handlu i Usług (...) z siedzibą w J. przy ul. (...) działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu posiadania 100 sztuk telefonów komórkowych N. (...) oraz 60 sztuk telewizorów marki LG i zamiaru ich sprzedania, po uprzednim uwiarygodnieniu transakcji poprzez wystawienie faktur nr (...) z dnia 08.05.2008r. oraz faktury nr (...) z dnia 05.06.2008r. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 89.924,00 zł L. K. prowadzącego działalność gospodarczą jako współwłaściciel spółki cywilnej (...)C z/s w J. ul. (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia, **tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;**
- w okresie od 6 marca do 7 marca 2008 roku w J. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czynem ciągłym doprowadził poprzez wprowadzenie w błąd (...) z/s w R. ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 25.971,35 zł zgodnie z wystawionymi fakturami VAT o numerach (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 1.171,20 zł; (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 1171,20 zł; FA (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 2824,30

zł; FA (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 2824,30 zł; FA (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 317,20 zł; (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 1902,91 zł; (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 2686,51 zł (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 2686,51 zł, FA (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 2686,51 zł; FA (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 2686,51 zł; (...) z dnia 07.03.2008r. o wartości 1653,10 zł; (...) z dnia 07.03.2008r. o wartości 1653,10 zł; (...) z dnia 07.03.2008r. o wartości 427,00 zł; (...) z dnia 07.03.2008r. o wartości 427,00 zł; (...) z dnia 07.03.2008r. o wartości 427,00 zł; (...) z dnia 07.03.2008r. o wartości 427,00 zł, FA (...) z dnia 06.03.2008r. o wartości 427,00 zł, w ten sposób, że jako Firma (...) - Przedsiębiorstwo Handlu i Usług – (...) z/s J., ul. (...) dokonał zakupu sprzętu komputerowego z odroczonym terminem zapłaty, którego nie dotrzymał, albowiem nie miał zamiaru wywiązać się z zaciągniętego zobowiązania, czym działał na szkodę (...) z/s w R., ul. (...), przy czym czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia, **tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;**

- w dniu 25 sierpnia 2008 roku w W. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia błąd, doprowadził P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.351,13 zł w ten sposób, że wystawił na prowadzoną przez pokrzywdzonego firmę (...) dla Firm i (...) indywidualnych” fakturę proforma nr (...) na zakup 24 szt. monitorów Samsung, po czym pomimo dokonania przez pokrzywdzonego zapłaty ustalonej wcześniej kwoty na wskazany rachunek bankowy nie przesłał zakupionego przez niego towaru, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia, **tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;**

przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw o jakim mowa w treści art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd uznał oskarżonego Z. T. za winnego tego, że w sierpniu 2008 roku w J. przywłaszczył wpłacone na jego konto pieniądze w kwocie 17.557 zł na szkodę T. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w zarzucie II aktu oskarżenia, **tj. przestępstwa z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk** i za to na podstawie art. 284 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 kk Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 5 i 6 wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 265 kpk oraz art. 417 kpk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. od dnia 07.01.2009r. do dnia 15.12.2009r. oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju, sygn. akt II K 40/14, tj. od dnia 22.07.1994r. do dnia 16.10.1996r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego na naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

- pokrzywdzonego P. S. kwoty 4.351,13 zł,
- pokrzywdzonej A. N. kwoty 25.971,35 zł,
- pokrzywdzonego L. K. kwoty 89.924,00 zł.

Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 Ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące opłatę w kwocie 400,00 zł oraz wydatki w kwocie 1.228,30 zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Obrońca oskarżonego adw. A. D. działając na zasadzie art. 444 kpk w zw. z art. 425 § 1 – 3 kpk zaskarżył wyrok w punktach 1, 5 i 6, tj. co do czynów opisanych w punktach I (co do kary), V, VI, VII, VIII i IX w całości i na zasadzie art. 427 § 1 – 3 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 4 kpk przez oparcie orzeczenia o winie i zamiarze oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego bez należytego uzasadnienia dlatego dowody te zostały pominięte,

b) art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej i celowego wprowadzenia w błąd ze strony oskarżonego na jego niekorzyść,

c) art. 92 kpk poprzez pominięcie okoliczności na korzyść oskarżonego w postaci wyjaśnień oskarżonego, a także dokumentacji związanej z postępowaniami egzekucyjnymi,

d) art. 366 § 1 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a sprowadzających się do ustalenia, czy oskarżony miał obiektywną możliwość wykonania zobowiązania w chwili zawierania umów i w chwili ich realizacji, a także z jakich okoliczności wynikała ewentualna niemożliwość realizacji zobowiązań,

e) art. 4, 7, 410 kpk poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, a co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że zgromadzone w sprawie dowody dają jednoznaczną podstawę do uznania, iż oskarżony działał umyślnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, a także poprzez przyjęcie, iż przywłaszczył wpłacone na jego pieniądze i ukrył dokument, podczas gdy zgromadzone dowody wskazują na szereg nie dających się usunąć wątpliwości co do winy oskarżonego,

f) art. 424 §1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie analizy faktów przemawiających na korzyść oskarżonego i podanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę i zamiar oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punktach 5 i 6 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, a co do punktu 1 o złagodzenie wymiaru kary,

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zaskarżonym zakresie.

Drugi z obrońców oskarżonego adw. P. U. na zasadzie art. 444 i 427 §1 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary i na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 4 kpk zarzucił niewspółmierność orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności za czyny opisane w punktach I, V, VI, VII, VIII i IX w łącznym wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, poprzez nie realizowanie w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, a w szczególności uwzględnienia okoliczności popełnionych czynów, jak i osobowości sprawcy.

Podnosząc ten zarzut, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Tym niemniej należy wskazać, że na skutek ich rozpoznania Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż czynów przypisanych w punktach 5 i 6 zaskarżonego wyroku Z. T. dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem SR w Rybniku z dnia 24 marca 2003 r. sygn. akt III K 2287/01 między innymi za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to skazanie zostało objęte wyrokiem łącznym SR w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 29 września 2006 r. sygn. akt II K 204/06, mocą którego wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 13 marca 2001 r. do 20 sierpnia 2002 r. oraz od 12 sierpnia 2004 r. do 5 marca 2006 r. Z akt sprawy wynika, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w punktach 5 i 6 w warunkach powrotu do przestępstwa określonego art. 64 § 1 k.k., co zostało wskazane przez Sąd I instancji w opisie tych czynów. Jednakże przyjęty przez Sąd I instancji opis nie zawierał powyższego precyzyjnego określenia warunków powrotu do przestępstwa, co jest konieczne, gdyż jedynie wtedy opis przypisanego czynu w pełni odzwierciedla popełnione przestępstwo i jest adekwatny do przyjętej kwalifikacji prawnej.

W punktach 2, 3 i 4 zaskarżonego wyroku Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego od jednego przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na szkodę P. N. oraz dwóch przestępstw z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W żadnej z apelacji nie kwestionowano tego rozstrzygnięcia, a zatem nie ma potrzeby rozważania tego zagadnienia w niniejszym uzasadnieniu.

Podnoszone w apelacjach zarzuty nie znajdują żadnego merytorycznego uzasadnienia. Nie dają one podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku ani nie podważają zasadności oraz prawidłowości merytorycznych rozstrzygnięć będących przedmiotem tegoż orzeczenia. Apelacje stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji i uzasadnieniem zaskarżonego wyroku, jedna w zakresie winy, a druga w przedmiocie rozstrzygnięcia o karze.

Obrońca, który zaskarżył wyrok w zakresie winy oskarżonego, w swojej apelacji zawarł wyłącznie subiektywną ocenę dotyczącą kwestii popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów oraz wiarygodności poszczególnych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego.

Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych. O błędach w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić tylko wówczas, gdy Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, bądź gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy lub doświadczeniem życiowym, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Zgromadzony i ujawniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest obszerny i kompletny. Niewątpliwie bezzasadne są zarzuty naruszenia przepisu z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym nieustalenie, czy w chwili zaciągania zobowiązań oskarżony miał możliwość ich wykonania. Obrońca zarzucił, że nie udokumentowano postępowań cywilnych, komorniczych czy windykacyjnych, jakie zostały przeprowadzone w konsekwencji niewywiązywania się z umowy oraz że nie poczyniono ustaleń, czy zobowiązania te zostały spłacone. Trudno w ogóle odnieść się do tego zarzutu, gdyż nie sprecyzowano, czy dotyczy to zobowiązań, które legły u podstaw niniejszej sprawy, czy też wcześniejszych zobowiązań oskarżonego ilustrujących możliwość wywiązania się przez niego z później zaciąganych zobowiązań, a będących przedmiotem tejże sprawy. Jeżeli dotyczy to zobowiązań oskarżonego, będących przedmiotem tej sprawy, to oczywistym jest, że do daty wydania wyroku oskarżony w żaden sposób się z nich nie wywiązał, co wprost wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym z jednoznacznych wyjaśnień oskarżonego. Nie wskazano tu na jakąkolwiek okoliczność mogącą świadczyć, że Z. T. wywiązał się z tych zobowiązań. Natomiast wcześniejsze zobowiązania oskarżonego mają znaczenie dla niniejszej sprawy jedynie w tym zakresie, w którym mogą obrazować możliwości wywiązania się przez oskarżonego z nowo zaciąganych zobowiązań, co w oczywisty sposób obrazują informacje komorników oraz dokumentacja ze sprawy II K 40/14.

Należy wskazać na prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie stanu faktycznego i trafność samego merytorycznego orzeczenia o sprawstwie i winie oskarżonego. Jak już podniesiono powyżej, analiza zgromadzonego materiału dowodowego ukazuje, iż jest on kompletny, a przy tym nie daje jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie występują nie dające się usunąć wątpliwości dotyczące winy oskarżonego. Nie naruszono przy tym żadnych przepisów prawa materialnego ani prawa procesowego.

Nie sposób również zarzucić, iż Sąd I instancji dokonał dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego. Podstawę zaskarżonego wyroku stanowił bowiem całokształt ujawnionych na rozprawie okoliczności, które dają pełen pogląd na kwestię zachowania oskarżonego, a także na wszelkie istotne okoliczności zarzucanych mu czynów.

To, że Sąd I instancji swoje ustalenia oparł na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, a nie wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego, jak chciałby jeden z obrońców, w żaden sposób nie narusza reguł procedowania i nie można czynić zarzutu z tego, że Sąd I instancji ustalając stan faktyczny nie wziął pod uwagę wyłącznie wyjaśnień oskarżonego.

Sąd I instancji zasadnie odmówił przyznania waloru wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego, które w tym zakresie pozostają nie tylko w sprzeczności z całokształtem materiału dowodowego, ale również z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym. W tej części wyjaśnienia oskarżonego należy traktować wyłącznie jako przyjętą, aczkolwiek nieudolną, linię obrony mającą doprowadzić do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej.

W tej sytuacji bezprzedmiotowe są wskazane przez skarżących zarzuty obrazy przepisów z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., 92 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.k.

Bezpodstawny jest również zarzut naruszenia przepisu z art. 424 k.p.k. Należy podnieść, iż Sąd I instancji sporządził staranne, szczegółowe, dokładne i obszerne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w którym odniósł się do wszelkich okoliczności związanych z zarzucanymi czynami i działaniami oskarżonego. W uzasadnieniu szczegółowo omówiono przeprowadzone dowody oraz wskazano, jakie okoliczności i w jakim zakresie zostały wykazane w oparciu o jakie dowody. Jednocześnie Sąd I instancji wyjaśnił, jakie dowody okazały się nieistotne dla wyjaśnienia sprawy oraz podał dlaczego i w jakiej części uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji szczegółowo przedstawił kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu oraz omówił również kwestię społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, stopień jego zawinienia i wymiar orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej.

Oczywistym jest, iż oskarżony ukrywał dokument prawa jazdy, którym nie miał prawa rozporządzać, co wynika nie tylko z zeznań funkcjonariuszy Policji przeprowadzających kontrolę drogową, w trakcie której ujawniono owy czyn, ale również z informacji UM w J., gdzie 7 października 2002 r. złożył oświadczenie o zaginięciu prawa jazdy, a także z wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia tego czynu. Nawet jeśliby hipotetycznie przyjąć, że oskarżony przypadkowo odnalazł wcześniej „zagubione” prawo jazdy, to nie miał żadnych podstaw uznać, iż odzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami na skutek anulowania punktów karnych. Gdyby oskarżony rzeczywiście sądził, że odzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami, to niezwłocznie wystąpiłby do UM w J. o wydanie nowego dokumentu prawa jazdy, a nie liczyłby na przypadkowe „odnalezienie” rzekomo wcześniej „zagubionego dokumentu”. Zatem oskarżony zdawał sobie sprawę z faktu, iż nie miał prawa posługiwać się swoim dokumentem prawa jazdy, a jego obowiązkiem był zwrot tego dokumentu do UM w J. po jego odnalezieniu. Niewątpliwie zatem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 276 k.k.

Nie budzi również wątpliwości fakt dokonania przez oskarżonego przywłaszczenia pieniędzy T. B., przelanych z rachunku bankowego pokrzywdzonego na rachunek Z. T.. Oczywistym jest, iż na rachunek oskarżonego zostały przelane nienależne mu środki z rachunku T. B., i że oskarżony był zobowiązany do ich zwrotu, z którego to obowiązku zdawał sobie sprawę. Wprost wynika to między innymi z wyjaśnień samego oskarżonego, które w tym zakresie są

całkowicie zbieżne z innymi dowodami dotyczącymi tego czynu. Pomimo tego oskarżony nie zwrócił pieniędzy ich właścicielowi. Kuriozalne jest twierdzenie, że oskarżony nie wiedział, w jaki sposób lub na jaki rachunek ma dokonać zwrotu, i to pomimo tego, że w tej sprawie pokrzywdzony korespondował z nim i przez kilka miesięcy domagał się zwrotu swoich pieniędzy. Oskarżony mając wątpliwości, na jaki rachunek ma dokonać przelewu (na rachunek wskazany mu przez pokrzywdzonego, czy też na rachunek, jaki pokrzywdzony miał podać bankowi oskarżonego), powinien był przelać pieniądze na którykolwiek z tych rachunków lub przesłać je przekazem pocztowym. Oskarżony jednak zignorował wszelkie wezwania pokrzywdzonego do zwrotu pieniędzy, zerwał z nim kontakt i zachował dla siebie owe środki pieniężne. Czynności podejmowane przez oskarżonego nie miały na celu dokonania skutecznego zwrotu pieniędzy pokrzywdzonemu, wręcz przeciwnie - miały go zwodzić, by ten nie podejmował kroków prawnych w celu ich odzyskania. Takie zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 284 § 1 k.k.

Nie budzi również wątpliwości fakt, iż oskarżony w celu osiągnięcia osobistej korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) S.A., L. K., firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętych wobec nich zobowiązań, przy czym oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. W czasie zaciągania zobowiązań wobec powyższych pokrzywdzonych sytuacja finansowa oskarżonego była zła i z pewnością uniemożliwiała mu wywiązanie się z tych zobowiązań, z czego oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę. Przeciwnie wobec oskarżonego prowadzono 48 postępowań egzekucyjnych. 47 z tych postępowań zakończyło się bezskuteczną egzekucją, a ostatnie z nich zostało umorzone bezpośrednio przed dopuszczeniem się przez oskarżonego zarzucanych mu oszustw. Natomiast 48. postępowanie egzekucyjne, które również okazało się bezskuteczne, toczyło się w okresie, kiedy to oskarżony dopuszczał się przestępstw oszustwa. Świadczy to nie tylko o tym, iż w dacie czynów oskarżony nie posiadał majątku, ale przede wszystkim o tym, że był poważnie zadłużony i nie spłacał swoich długów. Znamionym jest to, że ani oskarżony, ani jego obrońcy nie wskazali na żadną okoliczność mogącą świadczyć o tym, że sytuacja finansowa Z. T. umożliwiała mu wywiązanie się z zaciąganych zobowiązań.

W przypadku (...) S.A. i (...) oskarżony zakupił w tych firmach sprzęt komputerowy, za który następnie nie zapłacił. Już w chwili zamawiania tego towaru oskarżony nie miał zamiaru ani możliwości zapłacenia za niego. Całkowicie gołosłowne, a wręcz kuriozalne jest twierdzenie oskarżonego, że kontrahenci, którym odsprzedał przedmiotowy sprzęt komputerowy, nie zapłacili za niego, co z kolei było powodem tego, że oskarżony nie zapłacił pokrzywdzonym. Niewywiązanie się przez kontrahentów oskarżonego ze zobowiązań nie jest okolicznością, która zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa. Niedopuszczalnym jest, by oskarżony zawierał umowę kupna-sprzedaży i odbierał towar, gdy jego sytuacja materialna uniemożliwia mu zapłatę za ten towar. Niewystarczające jest tu jedynie założenie, że zapłata nastąpi ewentualnie po skutecznej sprzedaży. Poza tym nieznani są rzekomi kontrahenci oskarżonego, za jaką cenę towar miał zostać sprzedany, brak jest wystawionych przez oskarżonego faktur lub faktur proforma. Oskarżony nie podejmował żadnych kroków w celu wyegzekwowania zapłaty. Naturalnym jest, że w sytuacji, gdy sprzedaje się towar za kilkadziesiąt tysięcy złotych, to wystawia się fakturę dla kupującego, a jeśli kontrahent nie płaci za taki towar, to sprzedający podejmuje wszelkie możliwe kroki prawne i działania biznesowe w celu wyegzekwowania zapłaty lub ewentualnie zwrotu towaru. Zaś z wyjaśnień oskarżonego wynika, że kupując towar w jego trudnej sytuacji materialnej i nie płacąc za niego nie popełnił przestępstwa oszustwa, gdyż towar ten bez jakiegokolwiek udokumentowania transakcji i wystawienia faktur sprzedał za nieznaną cenę, nieznanym kontrahentom, a następnie przeszedł do porządku dziennego nad faktem nieotrzymania zapłaty.

Natomiast w przypadku L. K. i P. S. oskarżony sam zaoferował im sprzedaż odpowiednio telefonów komórkowych i telewizorów oraz monitorów, przy czym, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w chwili zawierania umów nie dysponował owym sprzętem ani możliwościami finansowymi na jego zakup. Oskarżony otrzymał od L. K. zapłatę za cały zamówiony sprzęt, a od P. S. zaliczkę stanowiącą 50% ceny monitorów, pomimo tego nie wywiązał się z tych zobowiązań i nie przekazał nabywcom zakupionego towaru ani nie zwrócił im pieniędzy. Również tutaj linia obrony oskarżonego jest całkowicie niewiarygodna. W swoich wyjaśnieniach oskarżony w ogóle nie wskazuje, z jakich powodów nie dostarczył P. S. zamówionych przez niego monitorów ani dlaczego nie zwrócił mu zaliczki. Natomiast fakt nieprzekazania L. K. zamówionych przez niego telefonów i telewizorów oraz niezwrócenie pokrzywdzonemu pieniędzy oskarżony tłumaczy tym, że zakupił ten sprzęt w firmie zza wschodniej granicy, która okazała się „krzakiem”

i nie zrealizowała zamówienia. Również w tym przypadku oskarżony nie jest w stanie przedstawić żadnej faktury wystawionej przez firmę mającą mu dostarczyć sprzęt, nie posiada również potwierdzenia dokonania przelewu na rachunek bankowy tej firmy, ani nie wskazuje na jakąkolwiek dokumentację potwierdzającą fakt złożenia przez niego takiego zamówienia i opłacenia go. Także w tej sytuacji oskarżony nie podjął żadnych działań zmierzających do odzyskania pieniędzy lub otrzymania zamówionego towaru. Mało tego, oskarżony nawet nie wskazuje nazwy tego kontrahenta.

Zgromadzony materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, iż oskarżony wypełnił znamiona czterech przestępstw oszustwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., które popełnił w ciągu przestępstw.

Tym samym Sąd I instancji słusznie rozstrzygnął co do sprawstwa i winy oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej wszystkich przypisanych mu przestępstw.

Odnosząc się do kwestii wymiaru jednostkowych kar pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu 6 przestępstw, jak i do wymiaru łącznej kary 4 lat pozbawienia wolności, należy wskazać, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie było prawidłowe, słuszne i zasadne. Zarówno wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary: 3 miesiące pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 276 k.k. zagrożone karą do 2 lat pozbawienia wolności, 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zagrożone karą do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, i 4 lat za ciąg 4 przestępstw z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z których każde jest zagrożone karą do 12 lat pozbawienia wolności, uwzględniają dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Sąd I instancji prawidłowo określił stopień winy oskarżonego oraz stopień szkodliwości społecznej, które są znaczne. Trzeba mieć na uwadze fakt, iż oskarżony działał umyślnie, z premedytacją, a później pozostawał bezkrytyczny wobec swoich czynów i pomimo formalnego przyznania się umniejszał i bagatelizował swoją rolę w zarzucanych mu przestępstwach. Z drugiej strony oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów z chęci zysku cudzym kosztem.

Również wymiar kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności jest adekwatny do popełnionych przestępstw oraz właściwości oskarżonego. Sąd I instancji mógł wymierzyć karę łączną w przedziale od 4 lat pozbawienia wolności do 5 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Sąd I instancji określając wymiar kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, który spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, słusznie oparł się na zasadzie pełnej absorpcji, biorąc pod uwagę rozpiętość czasową pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz rodzaj naruszonych przez oskarżonego dóbr chronionych prawem.

Rolą kary jest nie tylko odplata oskarżonemu za popełnione przestępstwa i zapewnienie jego resocjalizacji, ale również prewencja szczególna i ogólna, która winna zapewnić ochronę społeczeństwu przed przestępnymi działaniami oskarżonego i innych ludzi, którzy muszą mieć świadomość, że dopuszczenie się takich przestępstw pociąga za sobą konkretną i wymierną karę. Natomiast wymiar kary nie może być kształtowany jedynie w oparciu o prognozę możliwości ewentualnego naprawienia szkody przez oskarżonego i okresów zaliczeń na poczet kary dotychczasowego rzeczywistego pozbawienia wolności.

Pomijając już fakt, iż oskarżony pozostaje całkowicie bezkrytyczny wobec zarzucanych mu czynów, to należy mieć na uwadze, że był on już karany, w tym również za podobne przestępstwa umyślne przeciwko mieniu, zaś dotychczas wymierzone mu kary w żaden sposób nie wpływały na zmianę jego postawy i zachowania. Trzeba mieć także w polu widzenia i to, że czynów przypisanych zaskarżonym wyrokiem oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, nadto w czasie, kiedy zapadł i uprawomocnił się wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku w sprawie III K 600/06, mocą którego został on skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat. Skazanie dotyczyło szeregu przestępstw, m. in. z art. 286 § 1 kk, art. 284 § 1, art. 284 § 2 kk i art. 297 § 1 kk. Oskarżony nie wykorzystał zatem danej mu ponownie szansy resocjalizacji w warunkach wolnościowych i dalej popełniał przestępstwa przeciwko mieniu.

Sąd I instancji prawidłowo zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 7 stycznia 2009 r. do dnia 15 grudnia 2009 r. oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie SR w Jastrzębiu – Zdroju sygn. akt II K 40/14 od dnia 22 lipca 1994 r. do dnia 16 października 1996 r.

Zaskarżonym wyrokiem orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych, którzy złożyli stosowne wnioski, to jest na rzecz P. S. kwoty 4351,13 zł, A. N. kwoty 25.9071,35 zł i L. K. kwoty 89.924 zł. Sąd I instancji prawidłowo ustalił wysokość wyrządzonych przez oskarżonego szkód, których nie kwestionował ani oskarżony, ani jego obrońcy.

Sąd I instancji, mając na względzie sytuację materialną oskarżonego i jego możliwości zarobkowe, zasadnie zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w łącznej kwocie 1628,30 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe i uznając ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju za prawidłowe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany (poza korektą opisu recydywy) lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową oskarżonego Sąd odwoławczy zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 400 zł i wydatki postępowania w kwocie 20 zł.

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Olga Nocoń SSO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.)